

մեծ ջանքեր ըրած է. այնպէս որ իր հակառակորդները կամ մրցակիցները՝ որոնք օտարին վրայ իրենց յոյսը դրած էին, անկէ ետ չմնալու և անոր փափաքած և չը կրցած յաջողածը իրենք իրականացնելու համար, թախտանձագին խնդրանքներ ըրած են Հոռմի աթոռին և սակայն յուսախաբեղած են:

Այսպէս կը տեսնենք թէ իր գլխաւոր հակառակորդը՝ Յովհաննէս Խուլ 1634ին Ուրբանոս Ը. պապին խնդրամատոյց կ'ըլլայ «յանուև Հայ ազգին» որպէսզի ան հաճի տպագրել տալ Ս. Գիրքը (Գալէմքեարեան, Կենսագրութիւնէր, էջ 304), և իր միւս հակառակորդը՝ Զաքարիա Վանեցի 1632ին և մանաւանդ 1637ին նման խնդրանքներ կը ներկայացնէ Հոռմի պապին և հակառակ անոր որ Բրոքականտի ժողովը 1639 Օգոստոս 19ի նիստին մէջ կ'որոշէ «նոր Կսակարանի սպագրութիւնն շուսով սկսի նորաձոյղ ատենով» (տե՛ս Գալէմքեարեան, Նոյն, էջ 306 և 308) Հոռմ միշտ կը գլանայ այդ աջակցութիւնը Հայոց: